

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
Secretariatul general al Camerei Deputaților

Cabinet secretar general

Dep. Secretariat teh.
B.P.
[Signature]

NOTĂ

Informăm Biroul permanent că în temeiul art.77 alin.(2) din Constituție, Președintele României a transmis Parlamentului, spre reexaminare **Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.225/2008 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sistemul justiției.**

Procedura de reexaminare a acestei legi urmează să fie declanșată de Senat, în calitate de primă Camera sesizată.

Anexăm alăturat cererea de reexaminare.

SECRETAR GENERAL

Gheorghe Barbu
[Signature]

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 51/297 CP/11.06.
2009

ROMÂNIA

PARLAMENTUL
ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE
Intrare Nr. 1590/84
20 Luna 06 Ziua 07

ADMINISTRAȚIA PREZIDENȚIALĂ
CANCELARIA ORDINELOR

PG
R. Bănescu
Sep. Legislativ
[Signature]

Nr. CA/688/05.06.2009

Parlamentul României
Camera Deputaților

P. Nr. 567 din 12.06.2009

Stimată doamnă președinte,

Avem onoarea de a vă trimite, alăturat, în copie, *Cererea de Reexaminare* formulată de domnul **Traian Băsescu**, Președintele României, asupra *Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 225/2008 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sistemul justiției*.

Totodată, vă aducem la cunoștință că originalul *Cererii de Reexaminare* a fost transmis domnului **Mircea Geoană**, președintele Senatului.

Cu deosebită stimă și considerație,

ROMÂNIA
CONSILIER DE STAT

Gheorghe ANGELESCU
[Signature]

Doamnei ROBERTA ALMA ANASTASE
PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ROMÂNIA

ROMÂNIA		
ADMINISTRAȚIA PREZIDENTIALĂ		
CANCELARIA ORDINELOR		
INTRARE	Nr. CA/688	
IESIRE		
Ziua 05	Luna 06	Anul 2009

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 5 Iunie 2009

Domnului Dan Mircea GEOANĂ
Președintele Senatului

În temeiul articolului 77 alineatul (2) din Constituția României, republicată,
formulez următoarea

CERERE DE REEXAMINARE

asupra

**Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 225/2008 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii
având ca obiect acordarea de drepturi salariale
personalului din sistemul justiției**

Motivele cererii sunt următoarele:

1. Actul normativ trimis spre promulgare aprobă ordonanța de urgență prin care s-a dispus plata, începând cu 31 martie 2009, a sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială personalului din sistemul justiției, devenite executorii până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență. Excepție fac sumele prevăzute în hotărârile judecătorești care intră sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008, plata realizându-se eşalonat.
2. În contextul actual al crizei economico-financiare, având în vedere impactul semnificativ asupra bugetului de stat pe anul 2009 pe care îl implică executarea hotărârilor judecătorești prin care s-au stabilit drepturi de natură salarială în favoarea personalului din sistemul justiției, suspendarea

plății respectivelor sume încă o perioadă de timp apare ca o soluție justificată și oportună.

3. Având în vedere competența legislativă exclusivă a Parlamentului, vă solicităm reexaminarea Legii trimise spre promulgare, urmând ca Parlamentul să decidă asupra acesteia.

TRAIAN BĂSESCU

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Traian Băsescu', with a long horizontal stroke extending to the right.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
Secretariatul general al Camerei Deputaților

Cabinet secretar general

București 22.06.2009

Nr. 57/3575

Către,

BIROUL PERMANENT AL
CAMEREI DEPUTAȚILOR

N O T A

referitoare la neconstituționalitatea unor dispoziții din
Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate
privată asupra terenurilor agricole și celor forestiere

Prin Decizia nr.605 din 28 aprilie 2009, Curtea Constituțională,
soluționând o excepție de neconstituționalitate invocată de Direcția silvică
Focșani, a declarat ca neconstituționale prevederile art.24 alin.(1¹), (1²) și (3)
Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra
terenurilor agricole și celor forestiere.

Potrivit prevederilor art.147 alin.(1) din Constituție și ale art.134 alin.(5) din Regulamentul Camerei Deputaților, în cazul în care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții dintr-o lege, regulament sau ordonanță aprobată prin lege, Parlamentul sau Guvernul, după caz, sunt obligate să pună de acord dispozițiile în cauză cu prevederile Constituției, într-un termen de 45 de zile, care curge de la data publicării deciziei Curții.

Decizia nr.605/2009 a fost publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr.415 din 17 iunie 2009, iar de la această dată a început să curgă termenul constituțional de 45 de zile.

În vederea punerii de acord a dispozițiilor în cauză cu Constituția, conform art.134 alin.(5) teza ultimă și alin.(6) din Regulamentul Camerei Deputaților, Camera Deputaților va reexamina textele declarate neconstituționale pe baza raportului întocmit de Comisia juridică, de disciplină și imunități, doar dacă aceasta a fost prima Cameră sesizată.

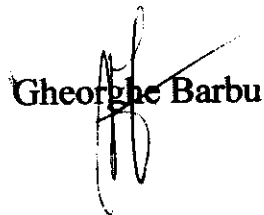
În cazul de față, Legea nr.1 fiind din anul 2000, în acest an nu exista procedura legislativă actuală, reglementată în art.75 din Constituție, motiv pentru care, aplicându-se dispozițiile art.92 alin.(8) pct.2 lit.e), liniuța a patra din Regulamentul Camerei Deputaților și ale art.88 alin.(7), pct.2 liniuța a noua, **primă Cameră sesizată trebuie să fie considerat Senatul.**

Ca urmare, reexaminarea dispozițiilor declarate neconstituționale trebuie să fie făcută de Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului.

Față de cele de mai sus și în condițiile art.145 din Regulamentul Senatului, Decizia nr.605 din 28 aprilie 2009 a Curții Constituționale, prin care unele prevederi din Legea nr.1/2000 au fost declarate neconstituționale,

trebuie să fie pusă pe ordinea de zi a Biroului permanent al Senatului, iar acesta trebuie să o trimită la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, în vederea întocmirii unui raport referitor la reexaminarea textului în cauză, declarat ca neconstituțional. Procedura legislativă va continua apoi în condițiile art.75 din Constituție.

SECRETAR GENERAL,

Gheorghe Barbu

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

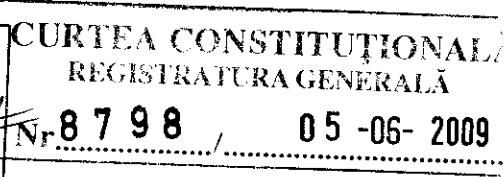
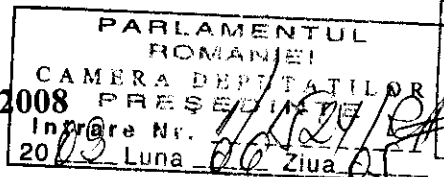
Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

Telefon: (+40-1) 313 25 31 Fax: (+40-1) 312 54 80

Internet : <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosarul nr.2363D/2008

DOAMNEI ROBERTA ALMA ANASTASE
PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

În temeiul art.31 alin.(4) din Legea nr.47/1992, republicată, vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr.605 din 28 aprilie 2009, definitivă și general obligatorie, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art.24 alin.(1²), (1⁴) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică Focșani în Dosarul nr.1133/275/2007 al Judecătoriei Panciu, și constată că acestea sunt neconstituționale în ceea ce privește dreptul foștilor proprietari de a opta pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE,

Prof. univ. dr. Ioan Vida

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr.2363D/2008

DECIZIA nr.605

din 28 aprilie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.24
alin.(1²), (1⁴), (2) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea
dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere,
solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale
Legii nr.169/1997**

Ioan Vida	- președinte
Nicolae Cochinescu	- judecător
Aspazia Cojocaru	- judecător
Acsinte Gaspar	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Augustin Zegrean	- judecător
Carmen Cătălina Gliga	- procuror
Mihaela Senia Costinescu	- magistrat-asistent

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.24 alin.(1²), (1⁴), (2) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică Focșani în Dosarul nr.1133/275/2007 al Judecătoriei Panciu.

La apelul nominal, se prezintă autorul excepției, prin consilierul juridic Cristina Stoica, părțile Gheorghe Apostoleanu și Gheorghe-Leonida Gussi, prin procurator Maricel Cosor, precum și Instituția Prefectului

Vrancea – Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin consilier juridic Răduță Bornaz-Hornea, și Primăria Soveja - Comisia locală pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin primar Costel Pleșa. Celelalte părți lipsesc, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Reprezentanții autorului excepției, ai Primăriei Soveja și ai Instituției Prefectului Vrancea susțin admiterea criticii de neconstituționalitate, arătând că textele de lege criticate creează discriminări între foștii proprietari sub aspectul reconstituirii dreptului de proprietate pe fostele amplasamente, privilegiind anumite persoane în vederea dobândirii unor terenuri în alte zone decât vechile amplasamente. Mai mult, aceste reconstituiri abuzive sunt de natură a afecta în mod ireparabil proprietatea publică a statului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că reglementarea criticată are caracter special, întrucât vizează terenurile cu vegetație forestieră, domeniul și condițiile de aplicare a legii reparatorii constituind opțiunea liberă a legiuitorului. De altfel, argumentele invocate în susținerea excepției reprezintă aspecte ce țin de modul de aplicare a legii de către instituțiile competente.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr.1133/275/2007, **Judecătoria Panciu a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art.24 alin.(1²), (1⁴), (2) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate**

potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică Focșani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul arată că textele legale criticate încalcă prevederile art.4 și art.16 din Constituție, întrucât instituie o discriminare între cetățenii români, favorizând acele persoane ale căror terenuri forestiere sunt declarate, potrivit legii, arii naturale protejate sau unități - sursă pentru producerea materialelor forestiere de reproducere, aceștia având dreptul de a opta pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat. În opinia autorului, dispozițiile art.24 alin.(1²), (1⁴), (2) și (3) din Legea nr.1/2000 contravin și art.44 din Constituție, fiind nesocotit dreptul de proprietate al statului. Astfel, legea operează o expropriere a statului în favoarea anumitor cetățeni, fără plata unei despăgubiri. Mai mult, dispozițiile criticate instituie o restrângere a exercițiului dreptului de proprietate privată a statului asupra terenului dobândite în mod legal, cu încălcarea prevederilor constituționale cuprinse în art.53.

Judecătoria Panciu apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art.24 alin.(1²), (1⁴), (2) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, texte de lege care au următorul conținut:

“(1²) Terenurile din ariile naturale protejate, constituite și declarate astfel potrivit legii, arboretele constituite ca unități - sursă pentru producerea materialelor forestiere de reproducere, plantajele, culturile de plante - mamă pentru producția de butași, înscrise în catalogul național al materialelor de bază, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, cu obligația de a le păstra destinația și de a le asigura administrarea prin structuri silvice autorizate. Fostul proprietar poate opta

pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat.

(1⁴) În cazul în care pe vechiul amplasament se află păduri încadrate în grupa I funcțională conform prevederilor Legii nr. 26/1996 - Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare, fostul proprietar sau moștenitorii acestuia trebuie să respecte destinația acestora și să permită lucrările de intervenție necesare sau pot opta pentru restituirea unui alt teren, situat în apropierea vechiului amplasament.

(2) Se exceptează de la reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente terenurile atribuite foștilor proprietari, cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, pentru care s-au eliberat titluri de proprietate sau procese-verbale de punere în posesie.

(3) Pentru cazurile prevăzute la alin.(2) punerea în posesie se va face pe alte terenuri, situate în apropierea vechilor amplasamente, acceptate de proprietar."

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art.4 alin.(2), art.16 și art.44.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în domeniul legilor fondului funciar, legiuitorul a optat pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole sau forestiere pe vechile amplasamente. Astfel, Legea nr. 1/2000, în art. 2 alin. (1), prevede că "*în aplicarea prevederilor prezentei legi reconstituirea dreptului de proprietate se face pe vechile amplasamente, dacă acestea nu au fost atribuite legal altor persoane*". Aceste dispoziții constituie expresia aplicării principiului *restitutio in integrum*, în deplină concordanță cu principiul garantării

dreptului de proprietate prevăzut la art. 44 alin. (1) teza întâi din Constituție. Excepția, expres prevăzută de lege, o constituie situația în care terenurile au fost atribuite în mod legal altor persoane, așa cum reglementează și dispozițiile art.24 alin.(2) din lege care fac trimitere la prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare. Această excepție reprezintă transpunerea în plan normativ a principiului constituțional al neretroactivității legii civile și consacrarea prin lege a adagiului "*tempus regit actum*".

Analizând dispozițiile art.24 alin.(1²) și (1⁴) din Legea nr.1/2000, Curtea constată că regula reconstituirii dreptului de proprietate pe vechile amplasamente este aplicabilă și în cazul terenurilor din ariile naturale protejate, constituite și declarate astfel potrivit legii, arboretului constituit ca unități - sursă pentru producerea materialelor forestiere de reproducere, plantajelor, culturilor de plante - mamă pentru producția de butași, înscrise în catalogul național al materialelor de bază, precum și pădurilor încadrate în grupa I funcțională conform prevederilor Legii nr. 26/1996 - Codul silvic (dispoziții preluate de noul Cod silvic, Legea nr.46/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.238 din 27 martie 2008). Însă dreptul de proprietate asupra terenurilor enumerate, astfel reconstituit, este grevat de sarcina proprietarului de a păstra destinația acestora, de a le asigura administrarea prin structuri silvice autorizate, precum și de a permite lucrările de intervenție necesare.

Cu privire la instituirea prin lege a unor sarcini asupra dreptului de proprietate, Curtea Constituțională reține că acest drept nu este absolut. Potrivit alin. (1) al art.44 din Constituție, "*Conținutul și limitele acestor drepturi (dreptul de proprietate și creanțele asupra statului) sunt stabilite de lege*", ceea ce permite legiuitorului ca, în considerarea unor interese

specifice, să instituie reguli care să armonizeze incidența și a altor drepturi fundamentale ale cetățenilor decât cel de proprietate, într-o interpretare sistematică a Constituției, astfel încât ele să nu fie suprimate prin modul de reglementare a dreptului de proprietate.

Totodată, Curtea a reținut constant în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, "legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat". De altfel, chiar art. 44 alin. (7) din Legea fundamentală prevede respectarea de către titularul dreptului de proprietate privată a tuturor sarcinilor stabilite de lege.

Dincolo de aceste argumente, suficiente pentru a susține opțiunea legiuitorului de a reconstitui dreptul de proprietate pe vechile amplasamente în condiții conforme Constituției, Curtea reține că legea oferă posibilitatea foștilor proprietari de a opta pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat, în situația în care consideră prea împovărătoare sarcinile care grevează terenurile cu afectarea prevăzută de lege. În acest caz, reconstituirea dreptului are ca obiect un alt teren, aflat în proprietatea publică a statului, situat în apropierea vechiului amplasament. De asemenea, punerea în posesie se va face pe alte terenuri, situate în apropierea vechilor amplasamente și în situația în care pentru acestea din urmă s-au eliberat titluri de proprietate sau procese-verbale de punere în

posesie cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, astfel încât nu mai este posibilă restituirea către foștii proprietari.

Potrivit dispozițiilor legale, reconstituirea dreptului de proprietate pe alte terenuri se poate realiza numai cu acceptul proprietarului.

Așa fiind, Curtea constată că fostul proprietar se bucură de o protecție sporită a proprietății sale, pe când statul, din patrimoniul căruia se realizează restituirea, poate suferi o semnificativă pierdere patrimonială. Astfel, condiționarea restituirii dreptului de proprietate de exprimarea acceptului fostului proprietar, fără circumscrierea cadrului în care se poate realiza acest acord, este de natură a prejudicia dreptul de proprietate publică a statului. Întrucât legea nu prevede condițiile în care oferta statului având ca obiect alte terenuri decât vechile amplasamente poate fi acceptată sau refuzată de proprietar, dispozițiile criticate sunt susceptibile de a fi interpretate și aplicate în mod arbitrar. Astfel, urmărind realizarea unui câștig material, fostul proprietar își poate exercita în mod abuziv dreptul de opțiune, refuzând succesiv oferta statului, până când aceasta este în acord cu interesul său personal.

Or, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate, constituind premisele unei atare conduite din partea foștilor proprietari, aduc atingere dreptului de dispoziție, ca prerogativă a dreptului de proprietate publică a statului, întrucât înlătură posibilitatea acestuia să dispună liber de bunurile aflate în patrimoniul său. Astfel, în cauză, prin îngrădirea dreptului de dispoziție se aduce atingere prevederilor constituționale cuprinse la art. 136 alin. (2) din Constituție, care consacră principiul constituțional potrivit căruia proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege.

Mai mult, prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, care dispun că *"Proprietatea privată este*

garantată și ocrotită, în mod egal, de lege indiferent de titular", deoarece îi favorizează pe titularii dreptului de proprietate privată - persoane fizice sau persoane juridice cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor forestiere din ariile naturale protejate, arboretelui constituit ca unități - sursă pentru producerea materialelor forestiere de reproducere, plantajelor, culturilor de plante - mamă pentru producția de butași, înscrise în catalogul național al materialelor de bază, precum și pădurilor încadrate în grupa I funcțională conform prevederilor Legii nr. 26/1996 - Codul silvic, în raport cu ceilalți titulari îndreptățiți la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere. Or, nimeni nu poate beneficia în ceea ce privește bunurile proprietate privată de o protecție juridică diferită, indiferent că aceasta are ca titulari persoane fizice sau persoane juridice private, statul sau unitățile administrativ-teritoriale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1, art.2, art.3, art.11 alin. (1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.24 alin.(1²), (1⁴) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică Focșani în Dosarul nr.1133/275/2007 al Judecătoriei Panciu, și constată că acestea sunt neconstituționale în ceea ce privește dreptul foștilor proprietari de a opta

pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.24 alin. (2) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, excepție ridicată de același autor, în dosarul aceleiași instanțe.

Decizia se comunică Președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,**

Ioan Vida
Prof. univ. dr. Ioan Vida

**MAGISTRAT-ASISTENT,
Mihaela Senia Costinescu**

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**
Secretariatul general al Camerei Deputaților

Cabinet secretar general

București 22.06.2009

Nr. 51/3516

Către,

**BIROUL PERMANENT AL
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

N O T A

referitoare la neconstituționalitatea unor dispoziții din
Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate
privată asupra terenurilor agricole și celor forestiere

Prin Decizia nr.652 din 28 aprilie 2009, Curtea Constituțională,
soluționând o excepție de neconstituționalitatea invocată de Direcția silvică
Focșani, a declarat ca neconstituționale prevederile art.24 alin.(1¹), (1²) și (3)
Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra
terenurilor agricole și celor forestiere.

Potrivit prevederilor art.147 alin.(1) din Constituție și ale art.134 alin.(5) din Regulamentul Camerei Deputaților, în cazul în care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții dintr-o lege, regulament sau ordonanță aprobată prin lege, Parlamentul sau Guvernul, după caz, sunt obligate să pună de acord dispozițiile în cauză cu prevederile Constituției, într-un termen de 45 de zile, care curge de la data publicării deciziei Curții.

Decizia nr.652/2009 a fost publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 2009, iar de la această dată a început să curgă termenul constituțional de 45 de zile.

În vederea punerii de acord a dispozițiilor în cauză cu Constituția, conform art.134 alin.(5) teza ultimă și alin.(6) din Regulamentul Camerei Deputaților, Camera Deputaților va reexamina textele declarate neconstituționale pe baza raportului întocmit de Comisia juridică, de disciplină și imunități, doar dacă aceasta a fost prima Cameră sesizată.

În cazul de față, Legea nr.1 fiind din anul 2000, în acest an nu exista procedura legislativă actuală, reglementată în art.75 din Constituție, motiv pentru care, aplicându-se dispozițiile art.92 alin.(8) pct.2 lit.e), liniuța a patra din Regulamentul Camerei Deputaților și ale art.88 alin.(7), pct.2 liniuța a noua, primă Cameră sesizată trebuie să fie considerat Senatul.

Ca urmare, reexaminarea dispozițiilor declarate neconstituționale trebuie să fie făcută de Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului.

Față de cele de mai sus și în condițiile art.145 din Regulamentul Senatului, Decizia nr.652 din 28 aprilie 2009 a Curții Constituționale, prin

care unele prevederi din Legea nr.1/2000 au fost declarate neconstituționale, trebuie să fie pusă pe ordinea de zi a Biroului permanent al Senatului, iar acesta trebuie să o trimită la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, în vederea întocmirii unui raport referitor la reexaminarea textului în cauză, declarat ca neconstituțional. Procedura legislativă va continua apoi în condițiile art.75 din Constituție.

SECRETAR GENERAL,

Gheorghe Barbu

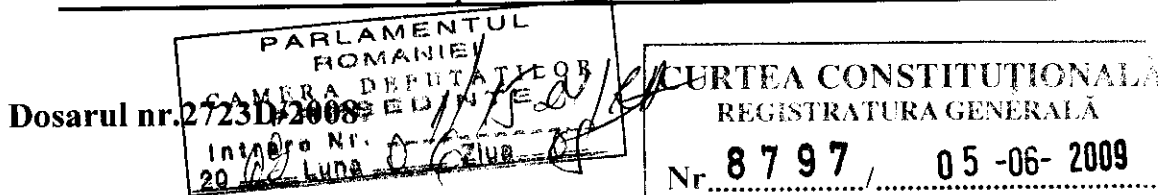
R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

Telefon: (+40-1) 313 25 31 Fax: (+40-1) 312 54 80

Internet : <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

DOAMNEI ROBERTA ALMA ANASTASE
PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

În temeiul art.31 alin.(4) din Legea nr.47/1992, republicată, vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr.652 din 28 aprilie 2009, definitivă și general obligatorie, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art.24 alin.(1²), (1⁴) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică Focșani în Dosarul nr.1903/275/2007 al Tribunalului Vrancea – Secția civilă, și constată că acestea sunt neconstituționale în ceea ce privește dreptul foștilor proprietari de a opta pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE,
Joan Vida
Prof. univ. dr. Ioan Vida

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr.2723D/2008

DECIZIA nr.652

din 28 aprilie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.24
alin.(1²), (1⁴), (2) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea
dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere,
solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale
Legii nr.169/1997**

Ioan Vida	- președinte
Nicolae Cochinescu	- judecător
Aspazia Cojocaru	- judecător
Acsinte Gaspar	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Augustin Zegrean	- judecător
Carmen Cătălina Gliga	- procuror
Mihaela Senia Costinescu	- magistrat-asistent

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.24 alin.(1²), (1⁴), (2) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică Focșani în Dosarul nr.1903/275/2007 al Tribunalului Vrancea – Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 14 aprilie și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp

pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 28 aprilie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr.1903/275/2007, **Tribunalul Vrancea – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art.24 alin.(1²), (1⁴), (2) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică Focșani.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul arată că textele legale criticate încalcă prevederile art.4 și art.16 din Constituție, întrucât instituie o discriminare între cetățenii români, favorizând acele persoane ale căror terenuri forestiere sunt declarate, potrivit legii, arii naturale protejate sau unități - sursă pentru producerea materialelor forestiere de reproducere, aceștia având dreptul de a opta pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat. În opinia autorului, dispozițiile art.24 alin.(1²), (1⁴), (2) și (3) din Legea nr.1/2000 contravin și art.44 din Constituție, fiind nesocotit dreptul de proprietate al statului. Astfel, legea operează o expropriere a statului în favoarea anumitor cetățeni, fără plata unei despăgubiri. Mai mult, dispozițiile criticate instituie o restrângere a exercițiului dreptului de proprietate privată a statului asupra terenului dobândite în mod legal, cu încălcarea prevederilor constituționale cuprinse în art.53.

Tribunalul Vrancea – Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art.24 alin.(1²), (1⁴), (2) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.8 din 12 ianuarie

2000, cu modificările și completările ulterioare, texte de lege care au următorul conținut:

“(1²) Terenurile din ariile naturale protejate, constituite și declarate astfel potrivit legii, arboretele constituite ca unități - sursă pentru producerea materialelor forestiere de reproducere, plantajele, culturile de plante - mamă pentru producția de butași, înscrise în catalogul național al materialelor de bază, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, cu obligația de a le păstra destinația și de a le asigura administrarea prin structuri silvice autorizate. Fostul proprietar poate opta pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat.[...]

(1⁴) În cazul în care pe vechiul amplasament se află păduri încadrate în grupa I funcțională conform prevederilor Legii nr. 26/1996 - Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare, fostul proprietar sau moștenitorii acestuia trebuie să respecte destinația acestora și să permită lucrările de intervenție necesare sau pot opta pentru restituirea unui alt teren, situat în apropierea vechiului amplasament.

(2) Se exceptează de la reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente terenurile atribuite foștilor proprietari, cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, pentru care s-au eliberat titluri de proprietate sau procese-verbale de punere în posesie.

(3) Pentru cazurile prevăzute la alin.(2) punerea în posesie se va face pe alte terenuri, situate în apropierea vechilor amplasamente, acceptate de proprietar.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art.4 alin.(2), art.16 și art.44.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în domeniul legilor fondului funciar, legiuitorul a optat pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole sau forestiere pe vechile amplasamente. Astfel, Legea nr. 1/2000, în art. 2 alin. (1), prevede că *"în aplicarea prevederilor prezentei legi reconstituirea dreptului de proprietate se face pe vechile amplasamente, dacă acestea nu au fost atribuite legal altor persoane"*. Aceste dispoziții constituie expresia aplicării principiului *restitutio in integrum*, în deplină concordanță cu principiul garantării dreptului de proprietate prevăzut la art. 44 alin. (1) teza întâi din Constituție. Excepția, expres prevăzută de lege, o constituie situația în care terenurile au fost atribuite în mod legal altor persoane, așa cum reglementează și dispozițiile art.24 alin.(2) din lege care fac trimitere la prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare. Această excepție reprezintă transpunerea în plan normativ a principiului constituțional al neretroactivității legii civile și consacrarea prin lege a adagiului *"tempus regit actum"*.

Analizând dispozițiile art.24 alin.(1²) și (1⁴) din Legea nr.1/2000, Curtea constată că regula reconstituirii dreptului de proprietate pe vechile amplasamente este aplicabilă și în cazul terenurilor din ariile naturale protejate, constituite și declarate astfel potrivit legii, arboretului constituit ca unități - sursă pentru producerea materialelor forestiere de reproducere, plantajelor, culturilor de plante - mamă pentru producția de butași, înscrise în catalogul național al materialelor de bază, precum și pădurilor încadrate în grupa I funcțională conform prevederilor Legii nr. 26/1996 - Codul silvic

(dispoziții preluate de noul Cod silvic, Legea nr.46/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.238 din 27 martie 2008). Însă dreptul de proprietate asupra terenurilor enumerate, astfel reconstituit, este grevat de sarcina proprietarului de a păstra destinația acestora, de a le asigura administrarea prin structuri silvice autorizate, precum și de a permite lucrările de intervenție necesare.

Cu privire la instituirea prin lege a unor sarcini asupra dreptului de proprietate, Curtea Constituțională reține că acest drept nu este absolut. Potrivit alin. (1) al art.44 din Constituție, *"Conținutul și limitele acestor drepturi (dreptul de proprietate și creanțele asupra statului) sunt stabilite de lege"*, ceea ce permite legiuitorului ca, în considerarea unor interese specifice, să instituie reguli care să armonizeze incidența și a altor drepturi fundamentale ale cetățenilor decât cel de proprietate, într-o interpretare sistematică a Constituției, astfel încât ele să nu fie suprimate prin modul de reglementare a dreptului de proprietate.

Totodată, Curtea a reținut constant în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, "legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat". De altfel, chiar art. 44 alin. (7) din Legea fundamentală prevede respectarea de către titularul dreptului de proprietate privată a tuturor sarcinilor stabilite de lege.

Dincolo de aceste argumente, suficiente pentru a susține opțiunea legiuitorului de a reconstitui dreptul de proprietate pe vechile amplasamente în condiții conforme Constituției, Curtea reține că legea oferă posibilitatea foștilor proprietari de a opta pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat, în situația în care consideră prea împovărătoare sarcinile care grevează terenurile cu afectarea prevăzută de lege. În acest caz, reconstituirea dreptului are ca obiect un alt teren, aflat în proprietatea publică a statului, situat în apropierea vechiului amplasament. De asemenea, punerea în posesie se va face pe alte terenuri, situate în apropierea vechilor amplasamente și în situația în care pentru acestea din urmă s-au eliberat titluri de proprietate sau procese-verbale de punere în posesie cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, astfel încât nu mai este posibilă restituirea către foștii proprietari.

Potrivit dispozițiilor legale, reconstituirea dreptului de proprietate pe alte terenuri se poate realiza numai cu acceptul proprietarului.

Așa fiind, Curtea constată că fostul proprietar se bucură de o protecție sporită a proprietății sale, pe când statul, din patrimoniul căruia se realizează restituirea, poate suferi o semnificativă pierdere patrimonială. Astfel, condiționarea restituirii dreptului de proprietate de exprimarea acceptului fostului proprietar, fără circumscrierea cadrului în care se poate realiza acest acord, este de natură a prejudicia dreptul de proprietate publică a statului. Întrucât legea nu prevede condițiile în care oferta statului având ca obiect alte terenuri decât vechile amplasamente poate fi acceptată sau refuzată de proprietar, dispozițiile criticate sunt susceptibile de a fi interpretate și aplicate în mod arbitrar. Astfel, urmărind realizarea unui câștig material, fostul proprietar își poate exercita în mod abuziv dreptul de opțiune,

refuzând succesiv oferta statului, până când aceasta este în acord cu interesul său personal.

Or, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate, constituind premisele unei atare conduite din partea foștilor proprietari, aduc atingere dreptului de dispoziție, ca prerogativă a dreptului de proprietate publică a statului, întrucât înlătură posibilitatea acestuia să dispună liber de bunurile aflate în patrimoniul său. Astfel, în cauză, prin îngrădirea dreptului de dispoziție se aduce atingere prevederilor constituționale cuprinse la art. 136 alin. (2) din Constituție, care consacră principiul constituțional potrivit căruia proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege.

Mai mult, prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, care dispun că *"Proprietatea privată este garantată și ocrotită, în mod egal, de lege indiferent de titular"*, deoarece îi favorizează pe titularii dreptului de proprietate privată - persoane fizice sau persoane juridice cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor forestiere din ariile naturale protejate, arboretului constituit ca unități - sursă pentru producerea materialelor forestiere de reproducere, plantajelor, culturilor de plante - mamă pentru producția de butași, înscrise în catalogul național al materialelor de bază, precum și pădurilor încadrate în grupa I funcțională conform prevederilor Codului silvic, în raport cu ceilalți titulari îndreptățiți la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere. Or, nimeni nu poate beneficia în ceea ce privește bunurile proprietate privată de o protecție juridică diferită, indiferent că aceasta are ca titulari persoane fizice sau persoane juridice private, statul sau unitățile administrativ-teritoriale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1, art.2, art.3, art.11 alin. (1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.24 alin.(1²), (1⁴) și (3) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică Focșani în Dosarul nr.1903/275/2007 al Tribunalului Vrancea – Secția civilă, și constată că acestea sunt neconstituționale în ceea ce privește dreptul foștilor proprietari de a opta pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.24 alin. (2) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, excepție ridicată de același autor, în dosarul aceleiași instanțe.

Decizia se comunică Președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,**

Prof. univ. dr. Ioan Vida

**MAGISTRAT-ASISTENT,
Mihaela Senia Costinescu**

OPINIE SEPARATĂ

În opoziție cu soluția dată prin Decizia nr.652 din 28 aprilie 2009, apreciem că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.24 alin.1², alin.1⁴, alin.2 și alin.3 din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997, este neîntemeiată.

Prevederile legii nu instituie, așa cum arată autorii excepției de neconstituționalitate, discriminare între cetățenii României, în raport de criteriile stabilite de art.4 alin.2 din Constituție, în sensul că nu favorizează persoanele ale căror terenuri forestiere sunt declarate, potrivit legii, arii naturale protejate sau unități-sursă pentru producerea materialelor forestiere de reproducere, ci dimpotrivă, dacă reconstituirea s-ar face pe aceste amplasamente le restrânge exercitarea dreptului lor de proprietate prin imposibilitatea de a le folosi și chiar obligându-i la unele sarcini, în vederea menținerii destinației avută în vedere de lege.

Dacă, potrivit Legii nr.18/1991, reconstituirea se face, de regulă, pe vechile amplasamente, în situațiile în care aceasta nu este cu putință, cum sunt și cazurile prevăzute de prevederile criticate, reconstituirea se face pe alte amplasamente, avându-se în vedere grupele funcționale ale terenurilor prevăzute de Codul silvic adoptat prin Legea nr.46/2008.

De altfel, nu poate fi invocată nici încălcarea art.16 alin.2 din Constituție, întrucât prevederile criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii și discriminări pe considerente arbitrare, în ceea ce privește reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere. Încălcarea principiului egalității și nediscriminării ar putea exista atunci când se aplică tratament diferențiat unor situații egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă.

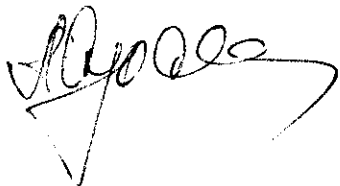
Critica de neconstituționalitate a art.24 alin.1², alin.1⁴, alin.2 și alin.3 din Legea nr.1/2000, raportată la art.44 din Constituție nu poate fi primită, deoarece textele de lege invocate nu încalcă dreptul de proprietate al statului, din moment ce reglementările din lege ocrotesc aceste arii protejate, dând posibilitatea celor îndreptățiți să opteze pentru alte amplasamente.

Legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Condiționarea reconstituirii dreptului de proprietate de exprimarea consimțământul fostului proprietar, fără stabilirea termenului în care se poate realiza acest acord nu este de natură a prejudicia dreptul de proprietate publică a statului și nici nu atrage neconstituționalitatea textului de lege, legiuitorul fiind liber să stabilească condițiile și limitele în care se face reconstituirea dreptului de proprietate (art.44 alin.1 din Constituție).

Judecători,

Prof.univ.dr.Aspazia Cojocaru

Augustin Zegrean

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
Secretariatul general al Camerei Deputaților**

Cabinet secretar general

București 22.06.2009

Nr. 51/3517

Către,

**BIROUL PERMANENT AL
CAMEREI DEPUTATILOR**

N O T A

referitoare la neconstituționalitatea unor dispoziții din
Legea nr.356/2006 pentru modificarea și completarea
Codului de procedură penală, precum și modificarea altor legi

Prin Decizia nr.783 din 12 mai 2009, Curtea Constituțională, soluționând o excepție de neconstituționalitate invocată de S.C. Asigurarea Românească – Asirom Vienna Insurance Group S.A. – Sucursala Brașov, a declarat ca neconstituționale prevederile art.I pct.185 din Legea nr.356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și modificarea altor legi

Potrivit prevederilor art.147 alin.(1) din Constituție și ale art.134 alin.(5) din Regulamentul Camerei Deputaților, în cazul în care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții dintr-o lege, regulament sau ordonanță aprobată prin lege, Parlamentul sau Guvernul, după caz, sunt obligate să pună de acord dispozițiile în cauză cu prevederile

Constituției, într-un termen de 45 de zile, care curge de la data publicării deciziei Curții.

Decizia nr.783/2009 a fost publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr.404 din 15 iunie 2009, iar de la această dată a început să curgă termenul constituțional de 45 de zile.

În vederea punerii de acord a dispozițiilor în cauză cu Constituția, conform art.134 alin.(5) teza ultimă și alin.(6) din Regulamentul Camerei Deputaților, Camera Deputaților va reexamina textele declarate neconstituționale pe baza raportului întocmit de Comisia juridică, de disciplină și imunități, doar dacă aceasta a fost prima Cameră sesizată.

Prima Cameră sesizată, însă, a fost Senatul și, ca urmare, această Cameră trebuie să reexamineze, mai întâi, textele în cauză.

Ca urmare, reexaminarea dispozițiilor declarate neconstituționale trebuie să fie făcută de Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului.

Față de cele de mai sus și în condițiile art.145 din Regulamentul Senatului, Decizia nr.783 din 12 mai 2009 a Curții Constituționale, prin care unele prevederi din Legea nr.356/2006 au fost declarate neconstituționale, trebuie să fie pusă pe ordinea de zi a Biroului permanent al Senatului, iar acesta trebuie să o trimită la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, în vederea întocmirii unui raport referitor la reexaminarea textului în cauză, declarat ca neconstituțional. Procedura legislativă va continua apoi în condițiile art.75 din Constituție.

SECRETAR GENERAL,

Gheorghe Barbu

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725 București, România

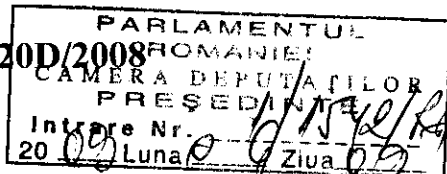
Telefon: (+40-21) 313 25 31

Fax: (+40-21) 312 54 80

Internet : <http://www.ccr.ro>

E-mail: pres@ccr.ro

Dosare nr.2020D/2008

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA GENERALĂ

Nr. **8892** / **09-06-2009**

Doamnei

ROBERTA ALMA ANASTASE

Președintele Camerei Deputaților

Vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr.783 din 12 mai 2009, definitivă și general obligatorie, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.I pct.185 din Legea nr.356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de S.C. Asigurarea Românească – Asirom Vienna Insurance Group S.A. – Sucursala Brașov în Dosarul nr.9315/197/2006 al Curții de Apel Brașov – Secția penală și pentru cauze cu minori.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

PREȘEDINȚIE
Prof. univ. dr. Ioan Vida

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr.2020D/2008

DECIZIA nr.783

din 12 mai 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.I pct.185 din
Legea nr.356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală,
precum și pentru modificarea altor legi**

Ioan Vida	- președinte
Nicolae Cochinescu	- judecător
Aspazia Cojocaru	- judecător
Acsinte Gaspar	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Augustin Zegrean	- judecător
Iuliana Nedelcu	- procuror
Oana Cristina Puică	- magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.I pct.185 din Legea nr.356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de S.C. Asigurarea Românească – Asirom Vienna Insurance Group S.A. – Sucursala Brașov în Dosarul nr.9315/197/2006 al Curții de Apel Brașov – Secția penală și pentru cauze cu minori.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 5 mai 2009, în prezența consilierului juridic al autorului excepției și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 12 mai 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr.9315/197/2006, Curtea de Apel Brașov – Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.I pct.185 din Legea nr.356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi. Excepția a fost ridicată de S.C. Asigurarea Românească – Asirom Vienna Insurance Group S.A. – Sucursala Brașov cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei decizii penale pronunțate de Tribunalul Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art.I pct.185 din Legea nr.356/2006 încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și dreptul la un recurs efectiv și dreptul la protecția proprietății, întrucât abrogarea dispozițiilor art.385⁹ alin.1 pct.17¹ din Codul de procedură penală duce la imposibilitatea exercitării controlului judiciar în situația greșitei aplicări a legii în alte cazuri decât cele strict prevăzute de art.385⁹ din Codul de procedură penală și, pe cale de consecință, la menținerea unor soluții greșite ce nu mai pot fi remediate în nici un fel, mai ales după abrogarea instituției recursului în anulare.

Curtea de Apel Brașov – Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile din Legea fundamentală și din actele normative internaționale invocate. Face trimitere, în acest sens, la Deciziile Curții Constituționale nr.1073/2007 și nr.379/2008.

Potrivit art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art.I pct.185 din Legea nr.356/2006 sunt constituționale, invocând, în acest sens, Deciziile nr.1073/2007 și nr.947/2008 ale Curții Constituționale. Mai arată că prevederile art.1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art.I pct.185 din Legea nr.356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *“Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...] 185. La articolul 385⁹, punctul 17¹ al alineatului 1 se abrogă.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art.21 referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil și ale art.53 privind condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art.20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art.13 referitoare la dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art.1 privind protecția proprietății din primul Protocol adițional la Convenție.

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Referitor la competența sa, Curtea reține că art.146 lit.d) din Constituție nu exceptează de la controlul de constituționalitate dispozițiile legale de abrogare și că, în cazul constatării neconstituționalității lor, acestea își încetează efectele juridice în condițiile prevăzute de art.147 alin.(1) din Legea fundamentală, iar prevederile legale care au format obiectul abrogării continuă să producă efecte. În același sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr.20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.72 din 18 februarie 2000, și prin Decizia nr.62 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.104 din 12 februarie 2007.

Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată și urmează să fie admisă pentru considerentele expuse în continuare.

Punctul 17¹ al art.385⁹ alin.1 din Codul de procedură penală, abrogat prin dispozițiile art.I pct.185 din Legea nr.356/2006, prevede unul din cazurile în care hotărârile recurate sunt supuse casării, și anume: *"când hotărârea este contrară legii sau când prin hotărâre s-a făcut o greșită*

aplicare a legii". Gândit de legiuitor ca și caz de casare cu caracter general privind încălcarea legii materiale, acesta a fost introdus în Codul de procedură penală prin Legea nr.141/1996 pentru modificarea și completarea acestui Cod, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.289 din 14 noiembrie 1996, în condițiile existenței și în procesul civil a unui atare motiv de casare, consacrat de prevederile art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă: "*când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii*", realizându-se, astfel, o abordare unitară a acestei problematici în dreptul procesual român.

Curtea constată că abrogarea punctului 17¹ al art.385⁹ alin.1 din Codul de procedură penală, prin eliminarea posibilității criticării pe calea recursului a unei hotărâri judecătorești pe motiv că este contrară legii sau că s-a făcut o greșită aplicare a legii, închide părții interesate calea valorificării efective a dreptului încălcat. Într-adevăr, ori de câte ori legea penală sau civilă a fost încălcată, trebuie să se asigure părții interesate posibilitatea de a cere și obține restabilirea legalității prin casarea hotărârii nelegale. Or, prin abrogarea punctului 17¹ al art.385⁹ alin.1 din Codul de procedură penală, se asigură existența remediului numai pentru unele din cazurile de încălcare a legii materiale penale, formulate la punctele 12 – 17, 19 și 20 ale aceluiași articol, iar, pe de altă parte, se creează un vid de reglementare în ceea ce privește desființarea hotărârii nelegale în situația încălcării legii civile. Așadar, recursul reclamantului în procesul civil de daune produse printr-o infracțiune se poate întemeia pe aplicarea greșită a legii civile, în timp ce pentru recursul părții civile sau al părții responsabile civilmente din procesul penal nu există temei de casare în cazul greșitei aplicări a legii civile în soluționarea acțiunii civile de către instanța penală. Prin urmare, partea civilă și partea responsabilă civilmente sunt lipsite de posibilitatea apărării intereselor lor legitime

specifice în cadrul procesului penal, spre deosebire de părțile procesului civil.

Curtea constată că abrogarea art.385⁹ alin.1 pct.17¹ din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art.21 privind accesul liber la justiție, precum și ale art.20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art.6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art.13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant în jurisprudența sa, de exemplu în cauzele *Aydin contra Turciei* (1997), *Rotaru împotriva României* (2000) și *Conka contra Belgiei* (2002), că efectul esențial al dispoziției cuprinse în art.13 din Convenție constă în a impune existența unui recurs intern ce abilitază instanța națională să ofere o "reparație adecvată", recursul trebuind să fie "efectiv" atât din punct de vedere al reglementării, cât și al rezultatului practic.

În sfârșit, Curtea constată că motive de casare similare cu cel prevăzut de textul de lege abrogat prin dispozițiile supuse controlului de constituționalitate se regăsesc și în legislațiile procesual penale ale altor țări europene, precum Italia, Franța și Spania.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), al art. 29 și al art. 31 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide :

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.I pct.185 din Legea nr.356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**
Secretariatul general al Camerei Deputaților

Cabinet secretar general

București 22.06.2007

Nr. 51/3518

Către,

**BIROUL PERMANENT AL
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

N O T A

referitoare la neconstituționalitatea unor dispoziții din
Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Prin Decizia nr.785 din 12 mai 2009, Curtea Constituțională, soluționând o excepție de neconstituționalitate invocată, de o persoană fizică, a declarat ca neconstituționale prevederile art.44 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor.

Potrivit prevederilor art.147 alin.(1) din Constituție și ale art.134 alin.(5) din Regulamentul Camerei Deputaților, în cazul în care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții dintr-o lege, regulament sau ordonanță aprobată prin lege, Parlamentul sau Guvernul, după caz, sunt obligate să pună de acord dispozițiile în cauză cu prevederile Constituției, într-un termen de 45 de zile, care curge de la data publicării deciziei Curții.

Decizia nr.785/2009 a fost publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr.404 din 15 iunie 2009, iar de la această dată a început să curgă termenul constituțional de 45 de zile.

În vederea punerii de acord a dispozițiilor în cauză cu Constituția, conform art.134 alin.(5) teza ultimă și alin.(6) din Regulamentul Camerei Deputaților, Camera Deputaților va reexamina textele declarate neconstituționale pe baza raportului întocmit de Comisia juridică, de disciplină și imunități, doar dacă aceasta a fost prima Cameră sesizată.

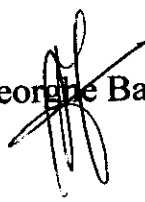
Primă Cameră sesizată, însă, a fost Senatul și ca urmare această Cameră trebuie să reexamineze, mai întâi, textul în cauză.

Ca urmare, reexaminarea dispozițiilor declarate neconstituționale trebuie să fie făcută de Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului.

Față de cele de mai sus și în condițiile art.145 din Regulamentul Senatului, Decizia nr.785 din 12 mai 2009 a Curții Constituționale, prin care o prevedere din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor a fost declarată neconstituțională, trebuie să fie pusă pe ordinea de zi a Biroului permanent al Senatului, iar acesta trebuie să o trimită la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, în vederea întocmirii unui raport referitor la reexaminarea textului în cauză, declarat ca neconstituțional. Procedura legislativă va continua apoi în condițiile art.75 din Constituție.

SECRETAR GENERAL,

Gheorghe Barbu

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

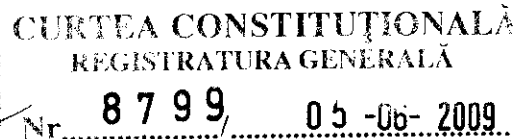
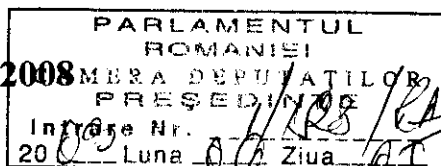
Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

Telefon: (+40-21) 313-2531 Fax: (+40-21) 312-5480

Internet : <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosarul nr.2572D/2008

Doamnei ROBERTA ALMA ANASTASE
PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

În temeiul art.31 alin.(4) din Legea nr.47/1992, vă comunicăm alăturat, în copie, Decizia nr.785 din 12 mai 2009, definitivă și general obligatorie, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.44 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Folosim acest prilej, doamnă Președinte, spre a exprima înalta considerație a Curții Constituționale.

PREȘEDINTE
Ioan Vida
Prof.univ.dr. IOAN VIDA

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr.2572D/2008

DECIZIA nr.785
din 12 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor
art.44 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și
procurorilor

Ioan Vida	- președinte
Nicolae Cochinescu	- judecător
Aspazia Cojocaru	- judecător
Acsinte Gaspar	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Augustin Zegrean	- judecător
Simona Ricu	- procuror
Valentina Bărbățeanu	- magistrat-asistent

Pe rol se afla soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.44 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. Excepția a fost ridicată de Florina Izabela Cîrstea în Dosarul nr. 7856/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 5 mai 2009, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 12 mai 2009.

Curtea,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr.7856/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal** a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de

neconstituționalitate a prevederilor art.44 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Florina Izabela Cîrstea într-un litigiu având ca obiect soluționarea recursului introdus împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la înscrierea acesteia la concursul de promovare în funcția de judecător de tribunal.

În motivarea excepției, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederea de lege criticată „este neconstituțională prin excludere și discriminatorie”, întrucât face posibilă promovarea în condiții mai facile la instanțele superioare numai a magistraților foști avocați și excluderea posibilității promovării în aceleași condiții a magistraților care anterior admiterii în magistratură au fost consilieri juridici. Precizează că judecătorii în funcție, indiferent de activitatea desfășurată anterior admiterii în magistratură, au același statut constituțional. Autoarea excepției susține că discriminarea este cu atât mai evidentă cu cât, anterior admiterii în magistratură, activitatea desfășurată anterior în funcția de consilier juridic a fost asimilată cu cea de avocat. Arată că, deși inițial toți magistrații se află în situație de egalitate, pentru admiterea în profesie fiind cerută vechime de 5 ani în diferite profesii juridice, pe parcursul desfășurării profesiei, legea instituie o prezumție de „necorespondere profesională” a magistraților foști consilieri juridici față de cei care au fost avocați, care sunt prezumați de lege superiori din punct de vedere profesional, din moment ce li se reduce perioada de activare în magistratură necesară pentru promovare, restrângând astfel dreptul celorlalți magistrați.

Înalta Curte de Casație și Justiție –Secția de contencios administrativ și fiscal, întrunită în plen, „a hotărât în unanimitate sesizarea din oficiu în aceste dosare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.44 din Legea nr.303/2004”.

Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât „autoarea acesteia dorește, în realitate, completarea dispoziției criticate din Legea nr.303/2004 în sensul luării în considerare, la calculul vechimii prevăzute de art.44 alin.(1) din același act normativ, și a perioadei în care judecătorul sau procurorul a fost consilier juridic”, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale, potrivit art.2 alin.(3) din Legea nr.47/1992.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale. În opinia sa, dispozițiile de lege criticate fac abstracție de faptul că dobândirea calității de magistrat s-a realizat în urma promovării concursului de admitere în magistratură, cu îndeplinirea condițiilor cerute de lege, printre care și cele privind vechimea minimă necesară în funcții juridice, inclusiv cea în funcția de consilier juridic. Arată că, în contradicție cu principiul egalității în drepturi a cetățenilor, la examenul de promovare a magistraților se ia în considerare și perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat. Consideră că, pe cale de consecință, pentru persoane aflate în aceeași situație, judecători și procurori care au promovat concursul de admitere în magistratură, cu îndeplinirea condițiilor cerute de lege, se aplică un tratament juridic diferit în ceea ce privește promovarea la instanțele sau parchetele imediat superioare, fiind încălcat principiul egalității în drepturi.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

Curtea,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art.44 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005. Din motivarea scrisă a excepției, rezultă, însă, că autorul acesteia are în vedere numai alin.(2) al art.44, care are următorul cuprins:

- Art. 44 alin.(2) : *„La calcularea vechimii prevăzute la alin. (1) se ia în considerare și perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat.”*

Art.44 alin.(1) prevede condițiile pe care trebuie să le îndeplinească judecătorii și procurorii pentru a putea participa la concursul de promovare la instanțele sau parchetele imediat superioare, printre acestea numărându-se și anumite condiții minime de vechime.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art.16 – *„Egalitatea în drepturi”* și art.53 – *„Restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți”*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că sub incidența prevederilor art.44 din Legea nr.303/2004 intră, în principal, acei

magistrați care au fost numiți în magistratură pe bază de concurs în condițiile art.33 alin.(1) din aceeași lege. Este vorba despre foștii judecători și procurori care și-au încetat activitatea din motive neimputabile lor, personalul de specialitate juridică din Ministerul Justiției, Ministerul Public, Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național de Criminologie, Institutul Național de Expertize Criminalistice și din Institutul Național al Magistraturii, avocații, notarii, asistenții judiciari, consilierii juridici, personalul de probațiune cu studii superioare juridice, ofițerii de poliție judiciară cu studii superioare juridice, grefierii cu studii superioare juridice, persoanele care au îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, din Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române și Institutul Român pentru Drepturile Omului, cadrele didactice din învățământul juridic superior acreditat și magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție. Toate aceste persoane pot participa la concursul de admitere în magistratură dacă au o vechime minimă de 5 ani în funcțiile enumerate.

Dintre cei declarați admiși la concursul de admitere în magistratură, numai cei care au fost avocați se pot înscrie, ulterior, la concursul de promovare la instanțele sau parchetele imediat superioare fără să aibă vechimea minimă efectivă în magistratură necesară, potrivit art.44 alin.(1) din Legea nr.303/2004, beneficiind de asimilarea vechimii în avocatură cu vechimea în magistratură.

Așadar, în ceea ce privește condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a accede la funcția de judecător sau procuror la instanțele sau parchetele superioare, se instituie un privilegiu în favoarea celor care au fost avocați, în detrimentul tuturor celorlalți. Ținând cont de faptul că, la momentul înscrierii la concursul de admitere în magistratură, toți candidații au fost considerați egali

sub aspectul profesiei și al vechimii necesare potrivit art.33 alin.(1) din Legea nr.303/2004, este inechitabilă oferirea unui asemenea tratament privilegiat la un moment ulterior de timp unei anumite categorii de magistrați. Nimic nu justifică apariția unei diferențieri între cele două momente din cariera unui magistrat, respectiv momentul admiterii în magistratură și cel al promovării. De vreme ce au fost declarați admiși la concursul de admitere în magistratură, nu se poate presupune decât că toți magistrații, indiferent de funcția în domeniul juridic pe care au avut-o anterior, au evoluat și s-au perfecționat în cadrul unor repere profesionale similare, neexistând niciun motiv pentru conferirea unei anumite categorii a unei mai mari îndreptățiri la promovarea la instanțele sau parchetele superioare. Între magistrați, pe parcursul dezvoltării profesionale nu pot exista decât eventuale discrepanțe generate de gradul individual de pregătire, nicidecum de împrejurări particulare, anterioare admiterii în magistratură.

Diferențierea nu se poate justifica nici pe considerentul că activitatea pe care o desfășoară avocații este mai apropiată de cea pe care o desfășoară judecătorii și procurorii. Același lucru se poate spune și despre alte categorii de juriști, printre cele mai sugestive exemple în acest sens fiind asistenții judiciari (care participă alături de judecători în completele care soluționează litigii de muncă), grefierii cu studii superioare juridice (care sunt auxiliari ai justiției, fiind îndeaproape implicați în partea procedurală a activității jurisdicționale) ori magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție (care au un statut foarte asemănător judecătorilor, condițiile generale de numire a lor fiind cele prevăzute pentru funcția de judecător și procuror, iar dispozițiile Legii nr.303/2004 privind incompatibilitățile și interdicțiile, formarea profesională continuă și evaluarea periodică, drepturile și îndatoririle, precum și răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor aplicându-se în mod corespunzător și acestora).

Este, de asemenea, adevărat că tipul de activitate desfășurată anterior admiterii în magistratură de alte categorii de juriști, cum ar fi, spre exemplu, persoanele care au îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul Parlamentului ori Administrației Prezidențiale, este greu să fie asimilată cu activitatea jurisdicțională și, implicit, vechimea în astfel de funcții să fie asimilată vechimii în magistratură necesară pentru înscrierea la concursul de promovare la instanțele sau parchetele superioare.

Tocmai de aceea, soluția pentru îndepărtarea stării de neconstituționalitate rezultată din condițiile diferențiate pe criteriul funcției anterior deținute, prevăzute de textul de lege criticat, nu poate fi decât constatarea existenței unei inegalități, contrare prevederilor art.16 alin.(1) din Constituție.

Prin urmare, Curtea constată că prevederile art.44 alin.(2) din Legea nr.303/2004 constituie o încălcare a principiului egalității și nediscriminării, prin instituirea unui tratament diferențiat unor cazuri egale, în lipsa unei justificări obiective și rezonabile.

Curtea Constituțională a mai fost sesizată în câteva rânduri cu excepția de neconstituționalitate ce face obiectul cauzei de față, dar a respins-o ca inadmisibilă, fără să examineze conformitatea textului de lege criticat cu normele constituționale, întrucât motivarea neconstituționalității textului de lege tindea la completarea acestuia, atribuție ce excedează competenței instanței de contencios constituțional. În cazul de față, însă, analizând situația generală reglementată de norma criticată și observând că aceasta afectează, într-un fel sau altul, un număr considerabil de magistrați, Curtea constată că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, observând, totodată, că legiuitorul este singurul în măsură să remedieze situația injustă pe care a generat-o prin edictarea acestui text de lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Florina Izabela Cîrstea în Dosarul nr. 7856/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art.44 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt neconstituționale.

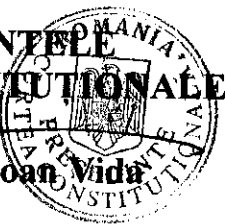
Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2008.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,**

Ioan Vida
Prof.univ.dr. Ioan Vida

MAGISTRAT-ASISTENT,

Valentina Bărbățeanu